

ก่อนที่จะสายเกินไป

นำเสนอเมื่อ : 21 พ.ย. 2552

ก่อนที่จะสายเกินไป...

มีหนุ่มเจ้าสำราญผู้หนึ่ง วันๆไม่ยอมทำประโยชน์อะไร ดีแต่เที่ยวเล่นไปวันๆทั้งๆที่อายุอาหนาก็สมควรแก่การสร้างเนื้อสร้างตัว สร้างฐานะและมีครอบครัวแล้ว แต่เขาก็ไม่เคยคิดจะมีความรับผิดชอบไม่คิดอยากจะทำอะไรใดๆทั้งสิ้นด้วยเห็นว่าเป็นหน้าที่ของพ่อแม่อยู่แล้วที่ต้องหาเงินหาทองไว้ให้ลูกและกิจการที่บ้านนั้น ทั้งพ่อและแม่ต่างช่วยกันห้ามทานกันอย่างขยันแข็ง

จนเงินทองที่มีอยู่ชาตินี้เขากองใช้ไม่หมดด้วยซ้ำวันหนึ่ง ชายหนุ่มผู้นี้และเพื่อนอีก 2-3 คน พวกเข้เข้าไปหมายจะไปล่าสัตว์ แต่เมื่อเดินเข้าไปได้สักพักใหญ่

เขาก็เกิดพลัดหลงกับเพื่อนชายหนุ่มจึงเดินลัดเลาะไปเรื่อยๆอย่างไม่รู้จุดหมาย เขาเริ่มหลงทาง

เขาเริ่มรู้สึกอ่อนเพลีย แต่ก็ต้องหาทางเดินต่อไปเมื่อพระอาทิตย์เริ่มลับขอบฟ้า บรรยากาศรอบข้างมืดลง ไม่เห็นหนทางเขาจึงทิ้งตัวลงนอนด้วยความหิวและหมดแรง รุ่งขึ้น..เขายังคงเดินต่อไป เพื่อหาทางออก

จนกระทั่งพระอาทิตย์กำลังจะลับเหลี่ยมเขา อีกครั้ง

แต่ขณะที่เขากำลังจะทิ้งตัวลงอย่างหมดหวัง เขาก็เลื้อยไปเห็นแสงไฟจาก

กระท่อมกลางป่าหลังหนึ่ง

เขาจึงรวบรวมเรี่ยวแรงที่เหลืออยู่รีบวิ่งไปยังกระท่อมนั้น

และได้พบสามี-ภรรยาผู้หนึ่ง

ซึ่งเมื่อได้ถามความเป็นมาของชายหนุ่มแล้ว ทั้งคู่ก็บอก

ให้ชายหนุ่มไปอาบน้ำอาบท่า แล้วจัด แจงหาข้าวปลาอาหารมาให้กิน

คืนนั้นชายหนุ่มจึงหลับไปด้วยความสุข

วันรุ่งขึ้น ชายหนุ่มตื่นขึ้นมาด้วยความแจ่มใส

และรู้สึกดีใจในใจในความเมตตาของสองสามีภรรยาเป็นอย่างมาก

เขาจึงกล่าวขึ้นว่า

ข้าขอขอบคุณท่านทั้งสองที่ได้ช่วยชีวิตข้าในครั้งนี้
แม่เราไม่เคยรู้จักกัน แต่พวกท่านก็ให้การดูแลอย่างดี

ข้าไม่รู้จะตอบแทนอย่างไร จึงจะทดแทนน้ำใจของพวกท่าน ได้

ฝ่ายภรรยาจึงยิ้มให้อย่างอ่อนโยน แล้วตอบว่า

หนุ่มน้อย ถ้าเจ้าอยากตอบแทนละก็

กลับไปทดแทนบุญคุณพ่อแม่ของเจ้าเถิด พวกเขาเลี้ยงดูฉันจนมา

ให้ทั้งข้าวปลาอาหารน้ำท่าที่พิถีพิถัน จนเติบโตใหญ่เพียงนี้

บุญคุณนั้นใหญ่หลวงนัก เราสองคนแค่นี้ที่พิถีพิถันเจ้าชั่วข้ามคืนหนึ่ง

เทียบกับพ่อแม่เจ้าไม่ได้หรอก

ได้ฟังดังนั้น ชายหนุ่มจึงคิดได้ว่า เขาเป็นผู้ที่หลงทางจริงๆ

.....

คนไทยเราได้รับการปลูกฝังและสั่งสอนกันมาตั้งแต่เด็กๆแล้วว่า

ความกตัญญูคุณเดวที่ นั้น

เป็นคุณธรรมสำคัญที่เราควรปฏิบัติต่อพ่อแม่และผู้มีบุญคุณแก่เรา แต่

เชื่อว่าคนจำนวนไม่น้อยที่มองข้ามพระคุณของพ่อแม่

ผู้ซึ่งอยู่ใกล้ตัวที่สุด

โดยคิดว่าสิ่งที่พ่อแม่ทำนั้นเป็นหน้าที่ที่ต้องทำ

แต่ในขณะที่ยุ่ยื่นยื่นน้ำใจให้เพียงเล็กน้อย เราก็คืนต้น

ชื่นชม และประทับใจไม่ลื้ม อย่างนี้มันยุติธรรมสำหรับผู้ให้กำเนิด

เราแล้วหรือ???

จงอย่าปล่อยให้ช่วงเวลาดีๆที่มีโอกาสตอบแทนบุญคุณพ่อแม่ผ่านเลยไป
ไปรดตอบแทนความรักอันยิ่งใหญ่ในวันทุกๆวันของชีวิตเรา

...ก่อนที่ทุกอย่างจะสายเกินไป

-----ที่มาซาซาน่าดอทคอม

